

PAULO COELHO

Veronika

Çeviri: Haldun Pamir

Ölmek

ROMAN

İstiyor

PAULO COELHO
Veronika Ölmek İstiyor

CAN ÇAĞDAŐ

Veronika Ölmek İstiyor, Paulo Coelho

Veronika decide morrer

Çeviri: **Haldun Pamir**

Dizi editörü: **Didem Bayındır**

Düzeltili: **Aylin Samancı Elmasdağ**

Mizanpaj: **Bahar Kuru Yerek**

Kapak tasarımı: **Utku Lomlu / Lom Creative**

Bu eser ilk kez Ocak 1998'de

Objectiva tarafından yayımlanmıştır.

Bu kitapta kaynak alınan baskı: Paralela, Temmuz 2017

© 1998, Paulo Coelho

© 2019, Can Sanat Yayınları A.Ő.

Bu eserin hakları Sant Jordi Asociados Agencia Literaria S.L.U. (Barcelona, İspanya) aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

www.paulocoelhoblog.com

1. basım: 2019

3. basım: Ekim 2023, İstanbul

Bu kitabın 3. baskısı 2 000 adet yapılmıştır.

ISBN 978-975-07-4096-1

Baskı ve cilt: Levent Ofset Basım ve Ambalaj Sanayi A.Ő.

Fatih Caddesi, Karadal Sokak, No: 13

Merter/Güngören, İstanbul

Sertifika No: 45163

Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Ticaret ve Sanayi A.Ő.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

PAULO COELHO

VERONİKA
ÖLMEK İSTİYOR

ROMAN

Çeviri:
Haldun Pamir

♥can

**Paulo Coelho'nun
Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:**

Simyacı, 1996

Piedra Irmağı'nın Kıyısında Oturdum Ağladım, 1997

Beşinci Dağ, 1998

Şeytan ve Genç Kadın, 2001

Işığın Savaşçısının Elkitabı, 2003

On Bir Dakika, 2004

Zahir, 2005

Hac, 2006

Portobello Cadısı, 2008

Kazanan Yalnızdır, 2009

Brida, 2010

Elif, 2011

Akra'da Bulunan Elyazması, 2012

Aldatmak, 2014

Casus, 2016

Hippi, 2018

Okçu'nun Yolu, 2021

P A U L O C O E L H O

1947'de Brezilya'nın Rio de Janeiro kentinde doğdu. Kendini tümüyle edebiyata vermeden önce tiyatro yönetmenliği, oyunculuk, şarkı sözü yazarlığı ve gazetecilik yaptı. 1986'da yayımlanan *Hac* adlı ilk romanının ardından gelen *Simyacı*'yla dünya çapında üne erişti. *Simyacı*, 20. yüzyılın en önemli yayıncılık olaylarından biri oldu ve 85 milyon sattı. Coelho, *Brida* (1990), *Piedra Irmağı'nın Kıyısında Oturdum Ağladım* (1994), *Beşinci Dağ* (1996), *Işığın Savaşçısının Elkitabı* (1997), *Veronika Ölmek İstiyor* (1998), *Şeytan ve Genç Kadın* (2000), *On Bir Dakika* (2003), *Zahir* (2005), *Portobello Cadısı* (2006), *Kazanan Yalnızdır* (2008), *Elif* (2011), *Akra'da Bulunan Elyazması* (2012), *Aldatmak* (2014), *Casus* (2016), *Hippi* (2018) ve *Okçu'nun Yolu* (2021) gibi yapıtlarıyla sürekli olarak yükselen listelerinde yer aldı. Sosyal ağlarda en çok takipçiyeye sahip yazar olan Coelho'nun, 88 dilde yayımlanan kitaplarının toplam satışı 320 milyonu geçti. Bugüne kadar pek çok ödül ve nişana değer görülen Coelho, Birleşmiş Milletler Barış Elçisi ve Brezilya Edebiyat Akademisi üyesidir.

————— *Ben size, yılanları ve akrepleri ayak
altında ezmek ve düşmanın bütün
gücünü alt etmek için yetki verdim.
Hiçbir şey size zarar veremeyecektir.**

---

* Yeni Ahit, "Luka", 10:19.

————— *Ben farkına varmadan bana yardım
etmeye başlayan S.T. de L. için.*

---

11 Kasım 1997 günü Veronika kendini öldürme zamanının –sonunda!– geldiğine karar verdi. Bir manastırda kiraladığı odasını dikkatlice temizledi, kaloriferi kapattı, dişlerini fırçaladı ve yatağına uzandı.

DÖRT KUTU UYKU ilacını başucu sehpasının üstünden aldı. Bunları ezip suya karıştırarak içmektense birer birer yutmaya karar vermişti; çünkü niyet ile hareket arasında her zaman bir kopukluk vardır. O, yarı yoldan dönme özgürlüğüne sahip olmak istiyordu. Gene de yuttuğu her hapla birlikte, kararının daha da kesinleştiğini hissediyordu. Beş dakika sonra kutular boşalmıştı.

Bilincinin ne kadar sürede kaybolacağını kestiremediğinden yatağının üstüne Fransızca *Homme* dergisinin, çalıştığı kütüphaneye daha yeni gelmiş olan son sayısını koymuştu. Bilgisayar bilimine özel bir ilgisi yoktu ama dergiyi karıştırırken bir bilgisayar oyunu hakkında bir makale gördü (şu CD-ROM'lardan biri). Oyunun yaratıcısı Paulo Coelho adlı Brezilyalı bir yazardı ve bu yazarla Grand Union Oteli'nin kafesinde bir

konferansta tanışmıştı. Kısacık konuşmuşlar, sonunda yazarın yayıncısı tarafından, onlarla birlikte akşam yemeğine gelmesi önerilmişti. Ama yemekte daha pek çok kişi vardı, herhangi bir konuda derinlemesine konuşma fırsatı olmamıştı.

Gene de yazarla tanışmış olması, onu kendi yaşamının bir parçası saymasına yol açtığından, adamın çalışmasıyla ilgili bir makaleyi okumanın vaktin geçmesini sağlayacağını düşündü. Tam da ölümü beklediği sırada kendisini hiç mi hiç ilgilendirmeyen bilgisayar bilimi konusunda bir yazı okumaya başladı Veronika. Bu, ömrü boyunca yaptığı şeylere uygundu aslında; hep en kolay seçeneği, el altında ne varsa onu yeğlemişti. İşte bu dergi gibi örneğin.

Ama şaşırtıcı bir şey oldu, yazının ilk satırı onun doğal edilginliğini sarstı (uyuşturucular daha mide-sinde erimemişti bile, ama Veronika doğuştan edilgin-di) ve ömründe ilk kez şu günlerde tanıdıkları arasında pek moda olan bir sözün doğru olup olmadığını düşündü: “Bu dünyada hiçbir şey rastlantı sonucu meydana gelmez.”

Tam da ölmeye başladığı anda nereden çıkmıştı bu ilk satır? Kendisine yönelik gizli mesaj mıydı bu; basit rastlantılar yerine gizli mesajlar vardıysa?

Bilgisayar oyununun resminin hemen altındaki yazısına şu sözlerle başlamıştı gazeteci:

“Slovenya nerededir?”

“Bu kadar olur yani,” diye düşündü, “Slovenya’nın nerede olduğunu hiç kimse bilmiyor.”

Oysa Slovenya diye bir yer vardı işte; dışarıday-

dı, içerideydi, çevresindeki dağlarda, şu anda baktığı meydandaydı; Slovenya onun ülkesiydi.

Dergiyi bir yana attı, Slovenler hakkında hiçbir şey bilmeyen bir dünyaya öfkelenmesi anlamsızdı şu aşamada; vatanın onuru artık onu ilgilendirmiyordu. Şimdi kendi kendisiyle gurur duyma zamanıydı, şimdi yaptığı şeyi yapabildiği, en sonunda cesaretini topla- yıp bu yaşama veda edebildiği için. Ne büyük bir se- vinç! Üstelik her zaman düşlediği biçimde yapıyordu bu işi; hiçbir iz bırakmayan uyku haplarını kullanarak.

Neredeyse altı aydır bu hapları elde etmek için uğ- raşıyordu Veronika. Bir türlü beceremeyeceğine ina- narak bileklerini kesmeyi bile göze almıştı bir ara. Odasının kan revan içinde kalacağı, rahibelerin ne ya- pacaklarını bilemeyip sıkıntıya düşecekleri önemli de- ğildi; ne de olsa intihar eden biri, önce kendini, sonra başkalarını düşünmek durumundaydı. Ölümünün ola- bildiğince az sıkıntı yaratması için elinden geleni yap- maya hazırdı, eğer tek yol bileklerini kesmekse başka seçeneği yoktu. Rahibeler de odayı çabucak temizleyip olayı çabucak unutacaklardı elbette, yoksa odayı yeni- den kiralamakta zorluk çekerlerdi. Yirminci yüzyılın sonunda yaşıyor olabiliriz, ama insanlar hâlâ hortlak- lara inanıyor.

Ljubljana'da bulunan az sayıdaki yüksek binalar- dan birinin tepesinden atabilirdi kendini tabii, ama onca yükseklikten düşmesinin sonucunda, ana baba- sına daha da büyük acılar çektirmeyecek miydi? Kızla- rının öldüğü şokundan kurtulmaya fırsat bulamadan onun paramparça olmuş cesedini görmek, teşhis et- mek zorunda kalacaklardı. Hayır hayır, kan kaybından ölmekten daha kötü bir çözümdü bu, çünkü kendisi

için her şeyin en iyisini isteyen iki insan üzerinde sili-
nemeyecek izler bırakacaktı:

“Kızlarının ölümüne er geç alıştırlardı. Ama pa-
ramparça olmuş bir kafatasını unutmak imkânsızdı.”

Kendini vurmak, yüksek bir yapıdan atlamak, ken-
dini asmak, bu seçeneklerden hiçbiri onun kadınısı do-
ğasına uymuyordu. Kadınlar kendilerini öldürmek için
çok daha romantik yöntemler seçer; bileklerini kesmek
ya da aşırı dozda uyku ilacı almak gibi. Terk edilmiş
prenseler ve Hollywood yıldızları bunun sayısız örne-
ğini gözler önüne sermiştir.

Yaşamın, harekete geçmeden önce doğru ânı bek-
lemekten ibaret olduğunu biliyordu Veronika. Sonun-
da öyle de oldu. Geceleri bir türlü uyuyamadığına dair
yakınmaları sonucu, iki arkadaşı, güçlü bir uyuştur-
rucudan ikişer paket bulup getirdiler ona; kent in ge-
ce kulüplerinden birinde çalışan müzisyenler kulla-
nıyormuş bunları. Veronika dört paketi de yatağının
başucundaki sehpayaya koyup bir hafta elini sürmedi;
yaklaşan ölümle flört ederek, insanların yaşam adını
verdikleri şeyle –hiçbir duygusallığa yer vermeden-
vedasını tamamlamayı bekledi.

Şimdi oraya varmıştı işte! İşin sonuna dek götürmüştü
ve kalan şu kısa sürede ne yapacağını bilemediği için
canı sıkılıyordu.

Biraz önce okuduğu saçma sapan soru geldi aklı-
na yeniden. Bilgisayarlarla ilgili bir yazı nasıl oluyor da
bu kadar salak bir soruyla başlayabiliyordu: “Slovenya
nerededir?”

Yapacak daha ilginç bir şey bulamadığından, söz

konusu yazıyı sonuna kadar okumaya karar verdi. Böylece öğrendi ki, bu bilgisayar oyunu Slovenya’da –orada oturanlar dışında kimsenin nerede olduğunu doğru dürüst bilemediği o tuhaf ülkede– gerçekleştirilmiş, çünkü orada işçi ücretleri çok düşükmüş. Birkaç ay önce, ürünün Fransız yapımcısı, ürünü tanıtmak için dünyanın her yanından çağırdığı gazetecilere Vled’de müthiş bir parti vermiş.

Veronika kentte büyük yankılar uyandıran bu parti hakkında bir şeyler okuduğunu hatırladı: CD-ROM’un Ortaçağ atmosferini yansıtın diye şatonun baştan aşağı yeniden düzenlenmesinin yanı sıra yerel basında bir başka polemik ön plana çıkmıştı: Almanya, Fransa, İngiltere, İtalya, İspanya gibi ülkelerden gazeteciler davet edildiği halde bir tek Sloven’in çağrılmamış olması uzun uzun tartışılmıştı.

Homme dergisinin muhabiri –ki ömründe ilk kez Slovenya’ya gelmişti ve bütün masrafları başkalarınca ödenmiş bu ziyaretin tadını öteki gazetecilerle gevezelik ederek, sözde esprili yorumlar yaparak, şatoda sunulan bedava yiyecek içecekleri mideye indirerek çıkarmıştı besbelli– makalesine ülkesinin ukala entelektüellerinin hoşuna gidecek bir espriyle başlamayı uygun görmüştü. Dergideki meslektaşlarına buranın yerel âdetleri üstüne kim bilir ne yalanlar atmıştı üstelik; ola ki Sloven kadınlarının ne kadar kötü giyindiklerinden de söz etmiştir.

Neyse, bu onun sorunuydu. Veronika ölüyordu ve başka dertleri vardı, ölümden sonra yaşam var mı, cesedi ne zaman bulunacak falan gibi... Gene de –ya da belki, sırf almış olduğu bu önemli karar yüzünden– makale kafasına takılmıştı.

Manastırın penceresinden Ljubljana'nın küçük bir meydanına bakıyordu. "Slovenya'nın nerede olduğunu bilmiyorlarsa Ljubljana bir mit olmalı," dedi kendi kendine. Atlantis ya da Lemuria gibi insanların hayal gücünü zorlayan başka kayıp diyarlar gibi. Dünyanın hiçbir yerinde hiç kimse Everest Dağı'nın nerede olduğunu sorarak bir yazıya başlamayı aklından geçirmedi; hayatta orada bulunmamış olsalar bile. Ama işte, Avrupa'nın orta yerinde bir gazeteci böyle bir soru sormaya utanmıyordu, çünkü okurlarının Slovenya'nın, kaldı ki oranın başkenti Ljubljana'nın, nerede olduğunu bilemeyeceklerinin farkındaydı.

İşte o zaman vaktini geçirecek bir yol buldu Veronika. İlaçları alalı on dakika olduğu halde hiçbir bedensel değişim hissetmediğine göre, yaşamının son edimi, şu dergiye bir mektup yazmak, Slovenya'nın eski Yugoslavya'nın bölündüğü beş yeni cumhuriyetten biri olduğunu açıklamak olacaktı.

Bu mektup, onun intihar mektubu olacaktı. Ölümünün gerçek nedenleri konusunda hiçbir açıklama yapmayacaktı.

Cesedini bulduklarında, bir dergi, ülkesinin yerini bilmeyen bir dergi yüzünden yaşamına son verdiğine inanacaklardı. Gazetelerde yer alacak polemikleri düşünüp güldü: Ülkesinin onuru uğruna canına kıydığı için kimileri ondan yana çıkacak, kimileri de ona karşı tavrı alacaktı. Kendi fikrinin de bu kadar çabuk değişebilmesi onu şaşkınlığa uğrattı; daha birkaç dakika önce şimdikinin tam tersini düşünmüş, dünyanın ve başka coğrafi sorunların onu hiç mi hiç ilgilendirmediğine inanmamış mıydı?

Mektubu yazdı. O anda yaşadığı keyif, ölmenin gerekliliği konusunda neredeyse yeniden düşünmesine yol açacaktı. Ama hapları almıştı artık, geri dönmek için çok geçti.

Zaten bu gibi keyifli anları hiç yaşamamış da değildi. Sürekli depresyon halinde yaşayan, hüzünlü, nefret dolu biri değildi, kendisini bu yüzden öldürmüyordu ki. Ljubljana sokaklarında neşe içinde az mı dolaşmıştı güneşli öğle sonlarında? Sonra, şairin heykelinin bulunduğu bu küçük meydanı kar yağarken seyretmek de hoştu. Bir seferinde neredeyse bütün bir ay boyunca sanki bulutların üstünde gezmişti, sırf o meydanın ortasında hiç tanımadığı biri ona bir çiçek verdi diye.

Son derece normal bir insan olduğuna inanıyordu. Ölmeye karar vermesinin çok basit iki nedeni vardı, bunları açıklayan bir mektup bırakacak olsa pek çok kişinin ona hak vereceğinden hiç kuşkusu yoktu.

Birinci neden: Yaşamındaki her şey hep aynıydı ve bir kez gençliği sona erdi mi hep yokuş aşağı gideceği belliydi: Yaşlılık dönüşü olmayan izler bırakacak, hastalıklar birbirini kovalayacak, dostlar birer birer yok olacaktı. Yaşamını sürdürmekle hiçbir şey kazanmayacaktı, tam tersine acı çekme olasılığı hep artacaktı.

İkinci neden daha felsefiydi: Veronika gazete okuyan, televizyon seyreden, dünyada olup bitenlerden haberli biriydi. Her şey yanlıştı ve kendisi herhangi bir şeyi düzeltebilecek durumda değildi – bu, tamamıyla âciz olduğu duygusunu büyütüyordu içinde.

Kısa bir süre sonra ömrünün son yaşantısı gerçekleşecek ve bu ötekilerden çok farklı olacaktı: ölüm. Mektubu

bitirip bir kenara koydu, daha acil, o sırada yaşamakta olduğu olayla (daha doğrusu, ölümüyle mi demeli?) daha uyumlu konulara yoğunlaştırdı dikkatini.

Ölmenin nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalıştı, herhangi bir sonuca varamadı.

Ayrıca bu konuda kafa yorması anlamsızdı, çünkü birkaç dakika sonra sorunun yanıtını öğrenecekti.

Kaç dakika sonra?

Hiç bilemiyordu. Gene de herkesin kendi kendine sorduğu bir sorunun yanıtını da pek yakında alacağından pek hoşnuttu: Tanrı var mı?

Pek çok kişinin aksine, yaşamının temel sorularından biri olmamıştı bu. Komünist rejim döneminde okullarda verilen resmî bilgilere göre yaşam, ölümle son buluyordu, kendisi de bu fikri benimsemişti. Öte yandan, anne babasının, onların da anne babalarının kuşağı hâlâ kiliseye devam ediyor, dualarını ediyor, hacca gidiyor ve Tanrı'nın kendilerine kulak verdiğiğine kesinkes inanıyorlardı.

Yirmi dört yaşında ve geçirebileceği her türlü yaşantıyı geçirmiş olan Veronika –ki bu da az bir şey sayılmazdı– her şeyin ölümle son bulacağından hemen hemen emindi. İntiharını bu yüzden seçmişti ya işte: en sonunda özgürlük, sonsuza varan unutuş.

Çok derinlerde bir yerde gene de bir kuşku vardı aslında: Ya Tanrı varsa? Binlerce yıllık uygarlık tarihi, intiharını tabulaştırmış, tüm dinler bunu yasaklamıştı. İnsanoğlu yaşam mücadelesi vermeli, boyun eğmemeli, üremeli ve üretmeli. Toplumun çalışacak birilerine ihtiyacı var. Bir çift, aralarındaki aşk bitmişse bile birlikte kalmak durumundadır, her ülkenin askerlere, politikacılara, sanatçılara gereksinimi vardır.

“Tanrı varsa –ki ben olmadığına gerçekten inanıyorum– insan aklının sınırları olduğunu da bilir. Yoksulluğu, haksızlığı, açgözlülüğü, yapayalnızlığı, bütün bu karmaşayı o yaratmadı mı? Mutlaka çok iyi niyetlerle girişmiştir bu işe, ama sonuçlar bir felaket. Tanrı varsa bu dünyayı erkenden terk etmeyi seçen yaratıklara karşı cömert davranacaktır, hatta bizi burada vakit harcamaya zorladığı için özür bile dileyebilir.”

Tabuların, boş inançların canı cehennem! Pek dindar olan annesine soracak olsanız, Tanrı’nın, geçmiş, şimdiki zamanı, geleceği bildiğini söyleyecektir. İyi ya, onu bu dünyaya gönderirken günün birinde intihar edeceğinin de kesinlikle bilincindeydi öyleyse. Dolayısıyla bu intihar, onu şaşkınlığa, şoka uğratmayacaktır.

Veronika midesinin bulandığını hissetti, çok hızla artan bir bulantı.

Birkaç saniye sonra penceresinden görünen meydana yoğunlaştıramayacaktı dikkatini. Mevsimin kış olduğunu, saatin öğleden sonra dört dolayında olduğunu biliyordu, güneş hızla batıyordu. Öteki insanların yaşamayı sürdüreceklerini de biliyordu. Tam da o anda sokaktan geçen genç bir adam onu pencerede gördü, ölmek üzere olduğunu hiç bilmeden baktı kıza. Bir grup Bolivyalı müzisyen (Bolivya nerededir? Dergilerde bu soru neden hiç sorulmaz?) ünlü Slovenyalı ozan France Prešeren’in heykelinin önünde çalışıyorlardı. Ülkesinin halkı üzerinde onca derin izler bırakmış bir ozan...

Meydandan yükselen müziğin sonunu işitecek kadar yaşayacak mıydı? Yaşamının sonu için çok güzel

bir anı olurdu bu: Akşamüzeri, dünyanın öbür ucundan bir ülkenin düşlerini anlatan bir ezgi, sıcacık, minik bir oda, yoldan geçen yakışıklı genç adam; hayat dolu, nedense durup kendisine bakmaya karar vermiş. Hapların etkisi başlamıştı ve bu adamın onu gören son kişi olduğunu düşündü.

Genç adam gülümsedi, kız ona gülümseyerek karşılık verdi; kaybedeceği bir şey yoktu ki. Adam el salladı, kız başka bir yere bakıyormuş gibi yaptı, genç adam fazla ileri gitmişti. Bunun üzerine bozulan genç adam yoluna devam etti, penceredeki yüzü sonsuza dek unutarak.

Gene de Veronika, son bir kez biri tarafından beğenilmiş olmaktan keyif duydu. Sevgisizlik yüzünden öldürmüyordu kendini. Ailesi tarafından sevilmediği ya da para sorunları ya da amansız bir hastalığı olduğu için de değildi.

Veronika, Ljubljana'da bu güzel akşamüstünde, meydana Bolivyalı müzisyenler çalarken, genç bir adam penceresinin önünden geçerken ölmeye karar vermişti ve gözlerinin gördüğü, kulaklarının işittiği şeyler onu mutlu ediyordu. Bunları bir otuz, kırk ya da elli yıl daha görmeye devam etmeyeceğini bildiğinden daha da mutluymuştu çünkü o zaman bütün orijinallikleri kaybolacak ve her şeyin tekrarlandığı her günün bir öncekine ve sonrakine benzediği bir yaşam trajedisine dönüşeceklerdi.

Mide bulantısı dayanılmaz biçimde artmıştı, kendini çok çok kötü hissediyordu. "Ne tuhaf, bir avuç uyku ilacı alırsam hemen uykuya dalacağımı sanmıştım." Oysa şu anda kulaklarında tuhaf bir uğultu, içinde kusma ihtiyacı duyuyordu.

“Kusarsam ölmem.”

Midesine saplanan sancıları düşünmemek için hızla inen geceye, Bolivyalılara, dükkânlarını kapatıp evlerine gitmeye başlayan insanlara yoğunlaştırmaya çalıştı dikkatini. Kulaklarındaki uğultu gittikçe yükseliyordu, ilaçları aldığından bu yana ilk kez korku duydu, bilinmeze doğru gidişin derin korkusuydu bu.

Çok uzun sürmedi. Biraz sonra bilincini kaybetti.

Gözlerini açtığında Veronika, “Burası cennet olmalı,” diye düşünmedi. Cennette odaları floresan ışıkla aydınlatmazlardı kesinlikle ve de ânında başlayan sancı tipik bir dünya sancısıydı. Ah, bu dünyanın acıları hiçbir şeye benzemez, hemen anlaşılır.

KİPIRDAMAYA ÇALIŞTI, SANCISI arttı. Gözlerinin önünde parlak noktalar dolaştı ama Veronika biliyordu ki bunlar cennetin yıldızları değil, duyduğu derin acının sonucudur.

“Ayılıyor,” diyen bir kadın sesi işitti. “Cehennemim tam ortasına düştün, keyfini çıkarmaya bak.”

Hayır, bu gerçek olamazdı, ses onu aldatıyordu. Cehennemde falan değildi, çünkü çok üşüyordu ve ağzından, burnundan birtakım tüplerin çıktığının farkına vardı. Tüplerden biri –boğazına sokulmuş olanı– onda boğuluyormuş duygusu uyandırıyor.

Bunu çekip çıkarmaya davrandı, ama kolları kayışlarla bağlanmıştı.

“Şaka yaptım, burası cehennem değil,” diye devam etti ses. “Cehennemden de beter bir yer, gerçi oraya hiç gitmedim ama. Vिलlette’te bulunuyorsunuz.”

Veronika görünüşte her istediğine sahip, renkli bir yaşam süren, erkeklerle gezip tozan genç ve güzel bir kadındır. Buna karşın bir şeylerin eksik olduğu hissiyle mutsuz bir hayat sürer. Başarısız bir intihar girişiminin ardından kendini bir akıl hastanesinde bulur. Üstelik çok kısa bir ömrü kaldığını öğrenir. Zaten ölmek isteyen Veronika, bu süreçte başka dünyaların insanlarını tanıırken kendi benliğini de keşfetmeye başlar.

Paulo Coelho, Bosna ve Slovenya'da geçen, en sevilen romanlarından biri olan **Veronika Ölmek İstiyor**'da, varoluşumuzun her dakikasında yaşam ile ölüm arasında bir seçim yapıyormuş gibi hissetmemizi istiyor. Toplumun alışılmış kalıplarının dışına çıkanları, farklı düşünceleri yüzünden önyargıları göğüslemek zorunda kalanları ve tüm olumsuzluklara rağmen hayatın sonsuz değerini anlatıyor.

